

Αναμνηστικό στιγμιότυπο από τα ενεντοκοστά γενέθλια του Γιώργου Πούλου. Με φόντο την ελληνική και αυστραλιανή σημαία, τις χαρακτηριστικές ταμπέλες και αγαπημένες φωτογραφίες μια άλλης εποχής!

Παλιές αξέχαστες στιγμές. Η οικογένεια Πούλου: Γιώργος και Σταυρούλα Πούλου και τα παιδιά τους Νίκ, Αφροδίτη και Μάργκαρετ.

Στρατιώτης Γιώργος Πούλος.. Η φωτογραφία κατείκε ξεχωριστή θέση στο πίσω μέρος του μαγαζιού.

Πολλοί σπεύδουν να αφήσουν λουλούδια έξω από το μαγαζί. Άλλωστε ο Γιώργος Πούλος ήταν γνωστός στην περιοχή και πολύ αγαπητός. Έξω στο πεζοδρόμιο με κιμωλία αποχαιρετούν το Γιώργο του «Ρίο».

ληθεί. Όλοι στην περιοχή τον γνώριζαν. Ο γιος του Νίκ, που ζει στο Σέντραλ Κόουστ, κάθε φορά που τον επισκεπτόταν, τον πήγαινε στο γειτονικό σουύερμάρκετ για να ανανεώσει το λιγοστό εμπόρευμα που πουλούσε. Δεν έβγαζε χρήματα από το μαγαζί αλλά έδινε νόνη στη ζωή του. «Η δουλειά είναι σημαντική. Εξασκείται το μυαλό και το σώμα, συναναστρέφεσαι με κόσμο», είχε πει το 2013 στην εφημερίδα Inner West.

Τα πράγματα δεν ήταν πάντα έτοι. Το γνωστό «Río» ήταν κάποτε «χρυσορυχείο». Ήταν και ο κινηματογράφος δίπλα και ο κόδομος έκανε ουρές, τις δεκαετίες του '50, '60, '70, για ένα από τα καλύτερα μίλκ σείκ σε όλη τη Νέα Νότιο Ουαλία.

«Ήμασταν ανοιχτοί μέχρι τις 11 το βράδυ. Η ουρά μεγάλη, αρκετοί επώνυμοι επισκέπτονταν το μαγαζί όπως ο Johnny O'Keefe και ο Lionel Long», λέει ο Νίκ ο οποίος για πολλά χρόνια δούλευε στο ταμείο. «Αξέχαστα χρόνια, ιδανικός χώρος για να μεγαλώσει ένα παιδί. Τότε, είχαμε μεγάλα βάζα με καραμέλες. Με 10 σέντς μπορούσε κανείς να αγοράσει ολόκληρη σακούλα με καραμέλες. Το «Río» έζησε στιγμές μεγάλης δόξας. Είχε δερμάτινα καθίσματα, jukebox που έπαιζε όλες τις επιτυχίες της εποχής. Βασικά ήταν κάπι σαν την γνωστή σειρά Happy Days κι εγώ είχα το ρόλο του Fonz. Εκείνα τα χρόνια οι πάπι πλείστων στις 6 το απόγευμα και όλοι έρχονταν στο μαγαζί.. δεν είχαν που αλλού να πάνε! Περιμένανε στην ουρά για ένα περιποιημένο μίλκ σείκ.

Fast Forward στο σήμερα... Ο Γιώργος Πούλος, ο «Σιραπγός» όπως τον αποκαλούσε η οικογένειά του, άφησε την τελευταία του πνοή στο χώρο που αγάπησε και πέρασε 63 ολόκληρα χρόνια. Δούλεψε κυριολεκτικά μέχρι την τελευταία σπημάνη. Κανείς δεν ξέρει αν έφυγε ενώ καθόταν στον αγαπημένο του καναπέ βλέποντας «Río Μπράβο», ή κοιτάζοντας με νοσταλγία το ...νεαρό στρατιώτη της φωτογραφίας.

Τον βρήκε ο γιος του Νίκ, την επόμενη μέρα. Τον τελευταίο καιρό δεν αισθανόταν και πολύ καλά. Στις αρχές του μήνα παρακαλούσε να βγει από το νοσοκομείο. «Ήθελε να ανοίξει το μαγαζί του», λέει ο Νίκ Πούλος ο οποίος έφτασε στο μαγαζί την Τετάρτη το απόγευμα και το βρήκε κλειδωμένο. Πίδηξε το φράκτη και παραβίασε την πόρτα. Βρήκε τον πατέρα του πεθαμένο.. Είχε πεθάνει κάποια σπημάνη, αφού είχε κλείσει το μαγαζί, την προηγούμενη μέρα...

Φεύγοντας ο «Σιραπγός» έκλεισε και το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου «Río». Ένα μαγαζί που έγραψε ιστορία στο Summer Hill. Ένα μαγαζί που το όνομά του είναι γνωστό σε όλη τη Νέα Νότιο Ουαλία, που φιλοξένησε γνωστά ονόματα, που έκανε τα βράδια διαφορετικά για πάνω από τρεις δεκαετίες. Ένα μαγαζί που έμεινε ανοιχτό για 63 ολόκληρα χρόνια και άφησε τη δική του σφραγίδα στην ιστορία των μιλκ μπαρ της Αυστραλίας.

Κάποιος θα βρεθεί να αγοράσει το κτίριο, κάποιος θα το βάψει, θα το ανακανίσει.. Η γονεία μιας άλλης εποχής θα χαθεί οριστικά και η δόξα του «Río» απλά θα περάσει στην ιστορία. Η αυθεντικότητα του χώρου θα παραχωρήσει τη θέση στο νέο και σύγχρονο του εικοστού πρώτου αιώνα. Ο αψευδής μάρτυρας μιας ολόκληρης εποχής, ο 92χρονος Γιώργος Πούλος έφυγε, παίρνοντας μαζί του τις ιστορίες και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο χώρο κατά την εξιντιαράχρονη διαδρομή του μαγαζιού. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει κάποιος που πρόλαβε να καταγράψει τη δόξα του μαγαζιού, να αποτυπώσει τις παλιές καλές στιγμές, να μοιραστεί με τους νέους την ομορφιά μιας άλλης εποχής...

Στο χέρι μας είναι να κρατήσουμε την ιστορία ζωντανή. Άλλωστε, οι αληθινοί άνθρωποι της προόδου είναι αυτοί που τρέφουν ένα βαθύ σεβασμό στο παρελθόν όπως είχε πει και ο Ερνέστ Ρενάν.

Αιωνία η μνήμη του «Σιραπγού».

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα τον σκεπάζει...